

Sygn. akt V CSK 115/18

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku W.S. i M.S.

przy uczestnictwie Ł.S. i K.S.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w J.

z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz uczestników w częściach równych od wnioskodawców kwotę 900,- (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący wskazując na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 172 § 1 i 50 k.c. twierdząc, że zebrany w sprawie materiał dowodowy został oceniony przez Sąd drugiej instancji tak, jakby przedmiotem zasiedzenia był lokal mieszkalny a nie udział ułamkowy w prawie własności nieruchomości.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni

i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku w świetle motywów zaskarżonego postanowienia nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo wbrew twierdzeniu skarżących Sąd Okręgowy nie dokonywał oceny samoistności posiadania w aspekcie manifestowania korzystania z „części wspólnych” nieruchomości, a w aspekcie przejawów władania właścicielskiego nieruchomością lub jej częścią wskazując na konkretne fakty, które uznał za istotne dla rozstrzygnięcia. Wniosek nie zawiera takich argumentów, które pozwoliłyby na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia wskazanym przepisom prawa materialnego o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*, zwłaszcza że prawidłowość oceny materiału dowodowego wobec zakazu oparcia skargi, również na etapie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów i związania Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398 § 3 i 398 § 2 *in fine* k.p.c.), uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

jw

ał